

TỰ LÀM THÔNG MINH

Học sinh: “Thưa thầy, vì sao đầu thầy hói ạ?”

Thầy giáo: “Đây là thông minh tuyệt đỉnh”.

Học sinh: “Tất cả những người cạo trọc đầu đều thông minh ạ?”

Thầy giáo: “Đây là tự làm thông minh”.

NHIỆT ĐỘ DO NGƯỜI TẠO RA

Anh: “Hôm nay trời rất lạnh, ôn độ trên hàn thử biểu đã hạ xuống dưới mười độ rồi, em mặc thêm áo vào”.

Em: “Chẳng cần! Chỉ cần hàn thử biểu vào nước nóng thì nhiệt độ sẽ tăng lên!”

TRẢ LỜI CỦA ANH

Em: “vì sao máy bay biết bay?”

Anh: “Vì sao nó mọc cánh”.

Em: “Vì sao tàu hoả chạy nhanh hơn ô tô?”

Anh: “Vì tàu hoả có nhiều bánh.”

KHÉO CẢI

Thầy giáo: “Sao em lười vậy? Các bạn khác mỗi lần khuân lên bảy tám viên gạch, mà em chỉ khuân có bốn viên thôi.”

Học sinh: “Không, các bạn ấy mới lười ạ.”

Thầy giáo: “Vì sao?”

Học sinh: “Vì họ sợ đi bộ ạ.”

DÙNG NGÓN TAY VÀ DÙNG NÃO

Tiểu đầu luôn dùng ngón tay để tính, ngón tay không đủ tính thì dung ngón chân. Sau đó, ngón chân dung cũng không đủ. Nó buồn rầu nói: “Ngón tay ngón chân đã dung hết rồi mà vẫn không đủ làm sao bây giờ?”

Cô chị bên cạnh bảo: “Ngón chân, ngón tay không đủ, thế em không biết dung não à?”

Ngón chân, ngón tay nhiều thế mà không đủ dung còn não chỉ có một thì chẳng phải cang không đủ hay sao?”

CỤ THỂ VÀ TRỪ TƯỢNG

Tiểu Hoa đang làm bài văn, có một vấn đề nó không hiểu bèn hỏi mẹ là giáo viên: “Mẹ ơi, ‘cụ thể là gì?’

‘Trừ tượng là gì ạ?’.”

Bà mẹ trả lời: “Cụ thể là cái có thể nhìn thấy, có thể sờ thấy, còn trừ tượng là cái không nhìn thấy, không sờ thấy...”

Tiểu Hoa bỗng hiểu ra cảm cúi viết vào bài văn: “Sáng nay tôi ngủ dậy thấy bà mẹ cụ thể của tôi đang rang cơm sáng cụ thể. Tôi mở cái cửa sổ cụ thể, hít một hơi rất sâu cái không khí trong lành trừ tượng.”

CHẲNG CÓ CÁCH NÀO TRẢ LỜI ĐƯỢC

Tiểu Lý buồn bã rời phòng thi. Có người hỏi nó thi như thế nào. Tiểu Lý bực tức nói: “Hừ! Lịch sử thì hỏi các việc lúc tôi chưa đẻ, địa lý thì hỏi những nơi tôi chưa qua. Đề thi như thế tôi chẳng có cách nào trả lời được.”

NGHE LỜI

Một đứa trẻ hay nói dối, hôm nay lại bị bố nó gọi đến trước mặt để dạy dỗ.

Bố: “Từ khi mày ra đời đến nay, rôt cuộc mày có nghe lời tao để trở thành thật thà không?”

Con: “Lần nào?”

Con: “Hôm qua lên xe buýt, bố bảo con thu nhỏ người lại một chút con đã làm theo, bố đã mua bót đi một vé.”

CẢM ƠN

Bé Quỳnh về nhà nói với mẹ: “cô cho con kẹo mẹ ạ.”

“Con có nói cảm ơn không?”

“Không ạ.”

“Vậy nhanh đi đến nói nhanh đi!”

Bé Quỳnh vui vẻ chạy đi. Loáng một cái đã trở lại, nét mặt không vui.

“Có gặp cô không?”

“Con gặp rồi ạ.”

“Con đã nói chưa?”

“Con nói rồi.”

“Nói rồi sao lại không vui?”

“Nói rồi nhưng cũng chẳng có ích gì.”

“Vì sao không có ích gì?”

“Cô bảo: ‘Không phải cảm ơn’.”

LỊCH SOẠN SAI

Con: “Bố ơi, lịch năm nay soạn sai.”

Bố: “Sao? Sai ở chỗ nào?”

Con: “Bố xem này, trên lịch thì viết ngày ba mươi tháng mười một là Tiểu tuyết, mà hôm nay có tuyết đâu!”